

Karel van Huffelen overleden

Bijgedragen door Alec Boswijk
zondag 05 december 2010
Laatst geupdate op donderdag 23 december 2010

Karel van Uffelen is omgekomen bij een busongeluk in Peru. Hij was de partner van Caroline van Karelencaroline. Hieronder een verslag van een van de overledenen.

Lieve mensen, lieve vrienden, familie, nabestaanden en alle geliefden van en voor iedereen! Eindelijk, eindelijk thuis eindelijk even tijd, even tijd nemen om een ieder die dit leest op de hoogte te brengen van Het Verhaal…

Zoals deze aanhef al doet vermoeden ben ik gigantisch in de weer geweest en nog steeds. Vanaf het allereerste moment van de impact, de Big Bang, waren ik en medereizigster Hilde als enige mobiel.

Het schetst tegelijkertijd het bijzondere en het wonder dat ons overkwam, niet alleen dat wij betrekkelijk ongevarend er vanaf kwamen (enkele hechtingen en spiercontracties daargelaten) maar ook dat wij beiden er konden en mogen zijn voor alle anderen.

Het is teveel om allemaal uit te leggen wat er op het moment suprême door ons heen ging en wat er gebeurde. Stel je voor dat je nu dit leest, met je ogen knippert. In die fractie van een seconde is het dak naar beneden gevallen. Niet te bevatten. Alsof je droomt.

Diverse mensen heb ik nadien gesproken. Ze wisten zich enkel te herinneren dat ik hen over de wang streek, bemoedigend toesprak over de hulp die onderweg was en hen aanspoorde om goed door te blijven ademen naar de buik.

Enkele dagen na het ongeluk begon ik pas langzaam te beseffen wat ik in het allereerste moment allemaal had gedaan.

Ik kwam bij in de bus die op dat moment op z'n zij lag. Carla (mijn partner) riep mij om hulp want iemand wilde per ongeluk op haar nek gaan staan waardoor zij zeker haar nek zou hebben gebroken. Ik kon nog net de desbetreffende voet en bijbehorende been opvangen en op een andere plek neerzetten.

De andere persoon (Astrid) heb ik uit de bus kunnen halen evenals Geerteke die diverse breuken had opgelopen aan haar onderbeen.

Carla heb ik voorzichtig rechtop kunnen zetten, haar vermaant om zich vooral niet te bewegen en te wachten totdat ik terug kwam, waarna ik via het zijraam de bus uit ben gekropen en zoveel mogelijk medepassagiers heb trachten te bereiken om zoals eerder vermeld hen te troosten en te bemoedigen.

Het was een enorme ravage en her en der klonk het gekerm van de verwonde medereizigers. Ook hierover heb ik nog talloze verhalen te vertellen. In een later stadium wil ik dit graag doen.

Enkele Peruanen hebben tezamen met mij het achterraam van de bus ingeslagen om Carla op een afgebroken luik van de bus op haar rug uit de bus te halen. Hierna zijn wij samen met Geerteke, Mylene en een helpster in een pick-up truck naar een klein hospitaal gebracht. Dit hospitaal was drie kwartier verderop gelegen.

Iedereen van ons gezelschap werd daar als eerste heengebracht en ontving daar eerste hulp voor zover mogelijk want voor twee mensen was hier het einde van deze aardse rit. Één van die mensen was Adri. Ik herinner mij nog exact dat ik bij de bus bij Adri langs ben gegaan om te vragen hoe het met haar was gesteld en of ik nog iets voor haar kon doen (ik heb haar hoedje nog goed over haar hoofd gelegd om haar uit de brandende zon te houden) maar zij antwoordde zo kortdaat als zij kon zijn, dat dit absoluut niet nodig was en dat ik maar beter de anderen kon gaan helpen.

Eenmaal in het hospitaal aangeland schijnt het (n.a.v. het verslag van Hilde) dat zij geholpen is aan een bovenbeenbreuk die gezet werd en dat zij gehecht is aan haar hoofd waarna het licht is uitgegaan…

Het bijzondere hieraan is dat zij reeds twee weken voor het ongeluk diverse mensen van het gezelschap waaronder mijn partner Carla met klem vertelde dat zij duidelijk aanvoelde dat ze niet meer terug zou keren naar Nederland. En indien zij zou overlijden een ieder zich daar absoluut geen zorgen over diende te maken… Het zou goed zijn zo en zij zou terug keren naar haar zielenmaatje Jaap die enige maanden geleden na een ziektebed was overleden.

In dit eerste hospitaal zag ik onze goede vriend Karel van Huffelen. Ik heb bij hem gezeten en heb hem toegesproken. Ik weet niet of hij mij gewaar was in de toestand waarin hij verkeerde want wat dat betreft was hij bezet dat wil zeggen volledig gericht op dat wat wij ‘normaal gesproken’ als pijn zouden bestempelen.

Ik weet dat dit misschien een confronterend onderwerp is maar ik vind het te belangrijk om zomaar af te doen als dat wat wij wederom ‘normaal gesproken’ als sterven bestempelen maar in de situatie waarin wij ons allen bevonden, bleek en blijkt de factor ‘pijn’ toch iets heel anders te zijn dan zoals we er dagelijks naar kijken.

Tezamen met dat wat we als ‘shock’ betitelen, kan ik getuigen dat de volledige impact van

deze knal éénieder a.h.w. onder 20.000 volt heeft gezet.

Nagenoeg niemand heeft de knal bewust ervaren en zoals ik reeds bij het NOS nieuws vertelde voelde het aan alsof je uit je lichaam werd getrokken (<http://nos.nl/video/202566-nederlandse-doden-bij-busongeluk-peru.html>).

Eenmaal teruggekeerd in het hier en nu waren de kwetsuren voor velen niet zo pijnlijk als dat je zou vermoeden indien je ze van buitenaf zou zien. Ook ik zelf liep met een open kin en lip waaruit het bloed sijpelde maar heb de pijn niet gevoeld.

Het effect voor mij was dat ik voorbij aan enige vertwijfeling in mijn persoonlijkheid niet tot op het bot maar als het ware in het bot ben geplaatst.

Ik spreek sindsdien nog enkel vanuit mijn eigen autoriteit. Niets kan mij nog van deze 1 op 1 verbinding afbrengen. Vandaar ook dat ik zelfs de heftige ervaring die ik had bij het aanschouwen van mijn vriend Karel niet enkel meer vanuit het halfllege glas kon en kan opnemen, maar tegelijkertijd ook vanuit het andere perspectief d.w.z. de binnenkant aanschouw.

Er is voor mij geen twijfel mogelijk dat Karel (en ik zeg dit uit diep respect voor hem) een gigantische sprong en schoonmaak heeft kunnen en mogen realiseren t.a.v. zijn eigen persoonlijkheid in dit leven als Karel zijnde, als wel alle levens die hij met zijn ziel heeft afgelegd c.q. geleefd.

Vele, vele ervaringen ben ik rijker na deze grote levensles, vele wonderen heb ik mogen aanschouwen en het zou dit verslag te lang maken om ze allemaal hier te verwoorden maar zodra Carla en ik weer helemaal op de been zijn zullen wij zeker de ervaringen omzetten in hetzij nieuwe liederen hetzij in een soort calamiteiten-concert waarin wij met name de wonderlijke kant willen belichten.

Het is voor mij ook duidelijk dat dit gebeuren een typisch 2012 gegeven is.

“...en in die tijden zullen er vele rampen gebeuren...etc.” of zoals de Maya's voorspellen zal er een einde aan de bestaande tijd komen.

Het nieuwe tijdperk staat voor het intreden van het vrouwelijke zoals velen weten, ik heb letterlijk aan den lijve ondervonden dat dit ongeluk de bestaande mannelijke structuren heeft doorbroken. Alleen al de feitelijk structuren van onze bus en de oplegger met cement materialen (!) spreekt boekdelen t.a.v. het mannelijke...

Wat restte noemen wij in de volksmond chaos, maar een ander woord voor chaos is het vrouwelijke, het ongevormde...

Wij allen zijn geconfronteerd met de stille vraag hoe een ieder zich hierin verhoudt.

Halsstarrig, weerbarstig... of buigzaam als riet...

Geven we mee en knielen wij voor de overmacht en dat wat ons kan richten...of denken wij het zelf beter te weten.

Zovele mensen zijn diep in hun hart geraakt door deze gebeurtenis, en naast het verdriet van het verlies van goede vrienden, partners, moeders, oma's en wat al niet meer.

Naast de rouw toont tegelijkertijd in alle hevigheid de liefde zich.

Hoeveel mensen realiseren zich nu meer dan ooit hoeveel zij van elkaar houden?

Ikzelf werd op de tweede dag na het ongeluk in Nederland als zijnde dood verklaard.

De politie wist met 99% zekerheid mijn familie te melden dat ik aan een hartaanval gestorven was. Enerzijds wederom een rampscenario anderzijds gebeurde ook hierdoor een wonder en werden er enkele oude wonden bij individuen hersteld c.q. gereset. Onvoorstelbaar wat voor effecten deze perikelen hebben.

Vorige week heb ik, wederom tezamen met Hilde, drie uitvaarten bezocht waar ik heb gezongen en bij twee daarvan ook heb gesproken omdat ook daar vele mensen met vraagtekens zaten.

Door de gigantische hectiek was het (in ieder geval voor mij) onmogelijk om accurate berichtgeving te verspreiden vandaar ook dat ik blij ben dat mij nu de gelegenheid hierbij word gegeven.

Zoveel mensen zijn opgestaan en hebben naast hun medeleven hun diensten aangeboden zoals een ayurvedisch centrum in buurt van Ommen en een mobiele healer.

Ik wil mede namens alle reisgenoten een ieder hartelijk bedanken voor dit alles en we zullen na gelang de persoonlijke behoeften van een ieder, hier zeker gebruik van gaan maken.

Zou eenieder die ons iets te bieden heeft dit willen melden via contact@karelencaroline.nl.

Als ik dit schrijf keren de laatste twee Belgische mensen terug uit Lima al waar zij tot op heden voor behandeling in het academisch ziekenhuis verbleven.

Mij kwam dit per ongeluk ter ore afgelopen donderdag tijdens de uitvaart van Magdalena.

Ik schrok hier heel erg van omdat ik in de veronderstelling was dat iedereen reeds in zijn eigen land was teruggekeerd. Maar dit schetst in een notendop het punt waar wij wellicht allen mank aan gaan... Communicatie.

Ik roep iedereen (en met name onze groep) op om in communicatie te staan.

Communiqueer, deel jezelf, open jezelf, geef mee, geef toe, geef...;

Toen wij allen nog in het hotel in Peru waren ontstond er vanzelf een soort communicatie

rond onze ervaringen, eenmaal thuis (of in het ziekenhuis!) sta je er zogenaamd alleen voor. Dit is wederom een illusie of een oude gedachte die niet meer thuis hoort in de nieuwe tijd. Niets en niemand bewijst iets met zichzelf om op zijn of haar eigen eiland te blijven. Het was en is nog steeds dezelfde keus als dat wij tijdens de reis hadden en gekscherend heb ik diverse keren gezegd dat dit alles misschien niet in de reisfolder stond maar dat het wel bij de reis ingesloten was. En dat is het nog steeds!

Realiseer je dat de reis nog steeds niet is afgelopen en dat alles wat er gebeurd er nog steeds bij hoort, ALLES! En dat geldt voor iedereen, ook de mensen bijvoorbeeld die voor de tweede reis hadden geboekt maar die door deze omstandigheden niet als zodanig door kon gaan.

Wat ligt er op je bord?

Welke schoen trek je aan?

Welke keuze maak je?

Wat zou liefde doen?

Lieve mensen ik schrijf vanuit mijn hart en vanuit dat wat mijn eigen autoriteit is, velen van ons likken spreekwoordelijk de wonden, velen van ons hebben de grootste sprong van hun leven gemaakt.

Velen van ons laten vooralsnog kansen liggen of proberen houvast te hebben aan dat wat voorheen nog leek te werken.

Maar niets is meer wat het eens was … Je bent al veranderd, je bent al anders, je realiseert het je misschien alleen nog niet. Hoeveel echtgenoten zijn er zo ongelooflijk diep in hun hart getroffen? M.a.w. hoeveel harten zijn er eindelijk geopend en daaraan verbonden hoeveel mogelijkheden liggen er nu open?

Stap net als ik in het wonder en verbind je met elkaar want we hebben elkaar hard en hart nodig!

Te zijner tijd zullen Carla en ik d.w.z. To Be een herdenkingsconcert voor alle overledenen en alle nabestaanden en vrienden van, geven. Dit zal pas dan gebeuren wanneer een ieder weer enigszins op de been is en zal via onze site www.to-be.nl als wel via de nieuwsbrief van Karel & Caroline bekend worden gemaakt.

Ik wens iedereen die door deze gebeurtenis is geraakt een nog dieper aanraakbare Kerst toe dan dat wij ooit hebben gehad.

En ik hoop dat het ware licht van de liefde zich nog dieper mag verankeren in ieders hart.

Ik spreek de wens uit dat het nieuwe jaar voor iedereen heel, heel veel ware goddelijke kracht mag geven.

Mede namens Carla, innige muzikale hartsgroeten,

Paul van der Veldt-Rosenboom /To Be